

Arrest

nr. 291 900 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 11 oktober 2022 werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 28 oktober 2022 gaf Oostenrijk zijn akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1)b van de Dublin III-verordening.

Op 6 februari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 23 maart 2022.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten:

naam: D.
voornaam: F. M.
geboortedatum: [...] 1987
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer D, F. M, verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 22.08.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 04.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 11.10.2022. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon de betrokkene geen persoonlijke documenten voorleggen, hij verklaarde enkel in het bezit te zijn geweest van een Taskara die in Afghanistan bij het leger was achtergebleven. Hij verklaarde een broer te hebben, D, S. (22 jaar), die in Sint-Truiden woont. Hij verklaarde ook dat zijn schoonbroer A, B. in België zou zijn, hij heeft geen kennis van diens status, leeftijd of verblijfplaats. De betrokkene verklaarde verder geen familie te hebben in België of een andere lidstaat. De betrokkene verklaarde 5 jaar geleden religieus gehuwd te zijn met D, A. (V), 22 jaar en wonende in Amla, Afghanistan. De betrokkene heeft 3 kinderen; D, M. R. (M), rond de 4 jaar, wonende in Amla, Afghanistan, D, M. A. (M), rond de 3 jaar, wonende in Amla, Afghanistan en D, H. (V), rond de 6 maanden, wonende in Amla, Afghanistan.

Tijdens dit persoonlijk onderhoud (11.10.2022) werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Hij verklaarde dat sinds zijn broer reeds naar België was gekomen hij ook naar hier kwam. Hij verklaarde dat er niets slechts is in Oostenrijk, maar dat hij bij zijn broer wil blijven.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet op 14.08.2021, hij reisde door Pakistan met de auto, ging te voet door Iran (waar hij twee maanden bij een smokkelaar verbleef), ging te voet door Turkije (waar hij 8 maanden bij een smokkelaar verbleef). Hij verklaarde komende van Turkije het grondgebied van de

lidstaten voor het eerst te betreden te voet via Bulgarije op een onbekende datum. Hier was hij 3 dagen op doorreis (te voet).

Hij verbleef vervolgens één tot twee weken in een vluchtelingenkamp in Servië. Nog steeds te voet en op doorreis trok hij door Hongarije. In Oostenrijk werden bij zijn binnenkomst de vingerafdrukken genomen op 04.08.2022. Hij verbleef er vervolgens enkele dagen in een gesloten centrum en twee nachten in een treinstation. Met de trein ging hij op doorreis naar Zwitserland. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Zwitserland werden genomen, er is echter geen Eurodac registratie geplaatst door de Zwitserse autoriteiten. Zowel te voet als met de trein trok de betrokkene verder door Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk op 17.08.2022 in België aan te komen. Hij meldde zich aan op 22.08.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17.10.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Oostenrijkse instanties, zij stemden op 28.10.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Oostenrijkse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat

zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert, moet hiertegen in worden gebracht dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Hieromtrent dient tevens verwezen te worden naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Hoewel het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, zijn we van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 28.10.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen

De betrokken stelde voor België te hebben gekozen omdat zijn broer reeds naar België was gekomen. Hij verklaarde dat er niets slechts is in Oostenrijk, maar dat hij bij zijn broer wil blijven. Hij vulde dit aan door te stellen dat het vanaf het begin zijn doel was naar België te komen. Zoals reeds opgemerkt impliceert

de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn broer er woont. Met betrekking tot zijn in België verblijvende broer merken we op dat de betrokkene en zijn broer meerderjarig zijn en de in België verblijvende broer van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene gaf aan dat hij en zijn broer een goede band hebben en dat deze laatste hem 100 euro geleend zou hebben voor zijn onderhoud in België. We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Nog verklaarde de betrokkene op basis van fysieke of mentale gezondheidstoestanden van zijn broer afhankelijk te zijn. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 56).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic Care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiele ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.88)

Er wordt daarenboven in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is, maar dat zijn huid een beetje jeukt. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die in Oostenrijk recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.114).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 13 maart 2023 verrichtte de politie controles uit op het door verzoeker gecommuniceerde adres en verzoeker kon niet worden aangetroffen. De bewoners verklaarden wel verzoeker te kennen maar stelden dat het niet mogelijk was verzoeker verblijf op hun adres te verlenen aangezien ze een kleine baby hebben.

Op 17 maart 2023 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 291 899 van 13 juli 2023 verwierp de Raad dit beroep.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 17 en 22 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het gebrek aan garanties voor asielzoekers in Oostenrijk.

Verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op een pertinente wijze zodat de verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren alvorens een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 22 van de Dublin III-Verordening bepaalt dat : “1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herziert deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven typeindeling;

b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken.

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: “1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980 bepaalt wat volgt : “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, in zonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder het toepassingsgebied van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat de vreemdeling, na zijn verwijdering, het slachtoffer zal worden van foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie mag niemand “worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening werd aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, hieronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens waarborgen, en dat er in dat opzicht een wederzijds vertrouwen kan zijn tussen de lidstaten. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten

het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de volgens de Dublin-Verordening verantwoordelijke lidstaat indien zij niet onwetendheid kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar deze lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in de lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Zij beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Oostenrijk uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Het Oostenrijkse beleid ten aanzien van migranten is de afgelopen jaren inderdaad verhard, zodat veel verenigingen hun bezorgdheid hebben geuit, vooral met betrekking tot de integratie van migranten in Oostenrijk.

Wij lezen bijvoorbeeld in een artikel van 2018 :

"Amnesty International criticizes Austria's asylum policies

Heinz Patzelt, the General Secretary of Amnesty International in Austria, holds the country's government responsible for such unsteady views. He told InfoMigrants, "the Vienna government is working really hard to not integrate even those who cannot leave the country because they have successfully received asylum or cannot be deported under other forms of protection."

According to Patzelt, genuine efforts are being made to 'disintegrate' the ones who have, using their own initiative, adapted to Austrian culture. The strongest indication of this is the fact that all language lessons for asylum seekers have been canceled. Speaking with InfoMigrants in the Austrian capital city of Vienna, Heinz Patzelt pointed out that this change can be attributed to the current coalition government led by the conservatives and a right-wing party.

"All the governments in the last 20 years in Austria have made it clear that they were not particularly thrilled to have migrants and asylum seekers here, but if they were here already, efforts were made to make them active members of society. The big change now is that the conditions are made as inconvenient, as unfriendly and as hostile as they can be, in the hope that migrants and asylum seekers will disappear. That is the policy being pursued in Austria right now," Patzelt said.

(...)

Growing anxiety among asylum seekers and migrants

Afghan asylum seeker Sajid Khan has also witnessed the changes that took place since the current government took over at the end of 2017. He says the overall situation has deteriorated for all non-Austrians: "Police raids, patrolling and law enforcement have increased quite dramatically," Khan said, adding that the attitude of police officers has become more offensive and disrespectful towards asylum seekers.

Khan says that in addition to not being able to work and no longer being allowed to learn the language, the fact that locals avoid interacting with asylum seekers also contributes to growing anxiety and frustration

amongst young refugees and migrants, who have left everything in their lives behind to seek a better future.

"Some cannot take it and revert to petty crime such as selling or even consuming drugs," Khan highlighted, pointing at a group of men who loitering around Salzburg's central train station".

(Vrije vertaling : Amnesty International bekritiseert het asielbeleid van Oostenrijk

Heinz Patzelt, de secretaris-generaal van Amnesty International in Oostenrijk, houdt de regering van het land verantwoordelijk voor dergelijke wankele opvattingen. Hij vertelde InfoMigrants, "de Weense regering doet er alles aan om zelfs degenen die het land niet kunnen verlaten niet te integreren omdat ze met succes asiel hebben gekregen of niet kunnen worden uitgezet onder andere vormen van bescherming."

Volgens Patzelt worden er oprechte pogingen gedaan om degenen die zich op eigen initiatief hebben aangepast aan de Oostenrijkse cultuur, te 'desintegreren'. De sterkste indicatie hiervan is het feit dat alle taallessen voor asielzoekers zijn geannuleerd. In een gesprek met InfoMigrants in de Oostenrijkse hoofdstad Wenen, wees Heinz Patzelt erop dat deze verandering kan worden toegeschreven aan de huidige coalitieregering onder leiding van de conservatieven en een rechtse partij.

"Alle regeringen van de afgelopen 20 jaar in Oostenrijk hebben duidelijk gemaakt dat ze niet bijzonder enthousiast waren over het feit dat migranten en asielzoekers hier waren, maar als ze hier al waren, werden er inspanningen geleverd om van hen actieve leden van de samenleving te maken. De grote verandering nu is dat de omstandigheden zo ongemakkelijk, onvriendelijk en vijandig gemaakt worden als ze kunnen zijn, in de hoop dat migranten en asielzoekers zullen verdwijnen. Dat is het beleid dat momenteel in Oostenrijk wordt gevoerd, "zei Patzelt.

(...)

Toenemende ongerustheid onder asielzoekers en migranten

De Afghaanse asielzoeker Sajid Khan is ook getuige geweest van de veranderingen die plaatsvonden sinds de huidige regering eind 2017 het roer overnam. Hij zegt dat de algehele situatie is verslechterd voor alle niet-Oostenrijkers: "Politie-invalen, patrouilles en wetshandhaving zijn behoorlijk dramatisch toegenomen", zei Khan, eraan toevoegend dat de houding van politieagenten aanstootgevend en respectloos is geworden ten opzichte van asielzoekers.

Khan zegt dat naast het feit dat hij niet kan werken en de taal niet meer mag leren, het feit dat de lokale bevolking interactie met asielzoekers vermijdt ook bijdraagt aan de groeiende angst en frustratie onder jonge vluchtelingen en migranten, die alles in hun leven hebben achtergelaten om een betere toekomst te zoeken.

"Sommigen kunnen het niet aan en vervallen tot kleine criminaliteit, zoals de verkoop of zelfs het gebruik van drugs", benadrukte Khan, wijzend naar een groep mannen die rondhangen rond het centraal station van Salzburg.

Dit werd bevestigd in een artikel van de Franse krant Le Figaro :

« Le gouvernement autrichien de coalition entre la droite et l'extrême droite faisait face aujourd'hui aux critiques des organisations d'aide aux étrangers et de l'opposition, après sa décision d'exclure les demandeurs d'asile du dispositif de l'apprentissage professionnel auquel ils ont accès depuis 2012. Le vice-chancelier Heinz-Christian Strache, chef du parti d'extrême droite FPÖ, avait attaqué cette mesure ce week-end, estimant "qui ne dispose pas d'un droit au séjour, ne doit pas être autorisé à entamer un apprentissage".

Les principales organisations d'aide aux demandeurs d'asile ont sévèrement critiqué la décision de fermer l'accès de l'apprentissage aux jeunes dont la demande de séjour est en cours d'examen par les autorités, un processus qui prend souvent plus de deux années. "Pour de nombreux jeunes demandeurs d'asile, cela signifiera rester inactifs pendant des années (...). L'accès à l'éducation et à la formation est un investissement dans l'avenir", a regretté le bureau autrichien du Haut-Commissariat de l'ONU pour les réfugiés. De son côté, le président de la puissante organisation Caritas a critiqué une "mauvaise décision humaine et économique". "Même si on n'obtient pas de droit de séjour, pouvoir apprendre quelque chose

est important", a-t-il déclaré. Le parti libéral Neos a lui estimé qu'avec cette décision, "le gouvernement piétine ceux qui veulent s'intégrer dans ce pays".

(Vrije vertaling : De Oostenrijkse coalitieregering tussen rechts en extreemrechts wordt nu geconfronteerd met kritiek van organisaties die buitenlanders helpen en de oppositie, na haar beslissing om asielzoekers uit te sluiten van de opleidingsmogelijkheden waartoe ze sinds 2012 toegang hebben. Vice-kanselier Heinz-Christian Strache, de leider van de extreemrechtse partij FPÖ, viel dit weekend deze maatregel aan, in de overtuiging dat "wie geen verblijfsrecht heeft, geen stage mag beginnen".

De belangrijkste organisaties die asielzoekers helpen, hebben ernstige kritiek geuit op het besluit om de toegang tot opleiding te sluiten voor jongeren wier verblijfsaanvraag door de autoriteiten wordt onderzocht, een proces dat vaak meer dan twee jaar tijd neemt. "Voor veel jonge asielzoekers betekent dit dat ze jarenlang inactief moeten blijven (...). Toegang tot onderwijs en opleiding is een investering in de toekomst", betreurde het Oostenrijkse bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen.

Van zijn kant bekritiseerde de president van de machtige Caritas-organisatie een "slechte menselijke en economische beslissing". "Zelfs als je geen verblijfsvergunning krijgt, is het belangrijk om iets te leren", zei hij. De liberale Neos-partij heeft ingeschat dat met deze beslissing "de regering degenen vertrappelt die zich in dit land willen integreren".

In 2018 uitte de UNHCR zijn bezorgdheid :

"UNHCR is concerned about several proposed new regulations, including the seizure of cash and electronic devices of asylum-seekers, and a prolonged waiting period for refugees before they are able to apply for Austrian citizenship. "UNHCR is worried about the recent proposed amendments to Austria's asylum law, and their potential impact on asylum-seekers and refugees. In addition, despite Austria's existing solid asylum system containing safeguards against abuse, a number of the draft amendments are seemingly based on the assumption that people are seeking to abuse the asylum system. This risks negatively impacting public discourse and making refugee integration more difficult," said Christoph Pinter, Head of UNHCR in Austria".

(Vrije vertaling : de UNHCR maakt zich zorgen over verschillende voorgestelde nieuwe verordeningen, waaronder de inbeslagname van contant geld en elektronische apparaten van asielzoekers, en een langere wachttijd voor vluchtelingen voordat ze het Oostenrijkse staatsburgerschap kunnen aanvragen. "UNHCR maakt zich zorgen over de recent voorgestelde wijzigingen van de Oostenrijkse asielwet en de mogelijke gevolgen ervan op de asielzoekers en vluchtelingen. Bovendien zijn, ondanks het bestaande solide asielstelsel van Oostenrijk dat waarborgen tegen misbruik bevat, een aantal ontwerpwijzigingen schijnbaar gebaseerd op de veronderstelling dat mensen misbruik proberen te maken van het asielstelsel. Dit dreigt een negatieve invloed te hebben op het publieke debat en de integratie van vluchtelingen moeilijker te maken, "aldus Christoph Pinter, hoofd van UNHCR in Oostenrijk).

In een rapport van Caritas Oostenrijk van mei 2019, lezen wij :

"Media corporations and increasingly social media companies have a very important role in this regard and should assume responsibility as the "fourth power in the state" – and in society – for the way public opinion is formed, and thus provide factual coverage in order to generate a fact-based and constructive picture of migrants and refugees living in Austria. Currently, stories on refugees and migrants in mainstream media sometimes lack objectivity. Providing background information and facts are key to promote a fact-based and responsible public discourse on migrants and refugees. Concrete measures in this regard are included in the recommendations below. An especially serious challenge to an inclusive Austria benefiting from the contributions of migrants and refugees is the observed rise of racist and xenophobic hostile discourse about migrants and refugees. This requires action by ensuring the realisation of anti-discrimination and equality of treatment discourse, policy and practice throughout Austria, as well as organising campaigns to stop and prevent expressions of racism and xenophobia".

(Vrije vertaling : Mediabedrijven en in toenemende mate sociale-mediabedrijven spelen hierin een zeer belangrijke rol en zouden als 'vierde macht in de staat' - en in de samenleving - de verantwoordelijkheid moeten nemen voor de manier waarop de publieke opinie wordt gevormd, en dus feitelijke berichtgeving bieden om een op feiten gebaseerd beeld van migranten en vluchtelingen die in Oostenrijk wonen, te construeren. Momenteel zijn verhalen over vluchtelingen en migranten in de reguliere media soms niet

objectief. Het verstrekken van achtergrondinformatie en feiten is essentieel om een op feiten gebaseerd en verantwoordelijk openbaar debat over migranten en vluchtelingen te bevorderen. Concrete maatregelen hieromtrent zijn in onderstaande aanbevelingen opgenomen. Een bijzonder ernstige uitdaging voor een inclusief Oostenrijk dat profiteert van de bijdrage van migranten en vluchtelingen, is de waargenomen toename van een racistisch en xenofob vijandig discours over migranten en vluchtelingen. Dit vereist actie door te zorgen voor de verwezenlijking van discours, beleid en praktijk inzake antidiscriminatie en gelijke behandeling in heel Oostenrijk, en door campagnes te organiseren om uitingen van racisme en vreemdelingenhaat te stoppen en te voorkomen).

In een rapport van Human Rights Watch uit 2019 lezen we opnieuw heel duidelijk dat Oostenrijk zijn antimigrantenbeleid heeft aangescherpt:

"Despite arrivals of migrants and asylum seekers decreasing to pre-2015 levels, the often- opportunistic hardline approach of anti-immigrant European Union governments, including those of Italy, Hungary, and Austria, dominated the migration debate throughout the year.

(....).

Populist extremist parties and ideas again exercised an outsize influence over European politics during the year. Parties aligned with radical right populism won re-election in Hungary, joined ruling coalitions in Italy and Austria, and gained ground in elections in Sweden and Slovenia, and in state elections in Germany. Poland's populist government remained in power, but lost momentum in local elections in 2018. Elements of the populists' anti-immigration, anti-refugee and anti-Muslim policy agenda continued to be embraced by some mainstream political parties in several EU countries, including in Germany⁵.

(Vrije vertaling : Ondanks het feit dat de aankomsten van migranten en asielzoekers afnemen tot het niveau van vóór 2015, domineerde de vaak opportunistische harde aanpak van anti-immigrantenregeringen van de Europese Unie, waaronder die van Italië, Hongarije en Oostenrijk, het migratiedebat het hele jaar door. Populistische extremistische partijen en ideeën oefenden gedurende het jaar opnieuw een buitengewone invloed uit op de Europese politiek. Partijen die aangesloten waren bij radicaal-rechts populisme wonnen herverkiezingen in Hongarije, sloten zich aan bij regerende coalities in Italië en Oostenrijk, en wonnen terrein bij verkiezingen in Zweden en Slovenië, en bij staatsverkiezingen in Duitsland. De populistische regering van Polen bleef aan de macht, maar verloor momentum bij de lokale verkiezingen in 2018. Elementen van de anti-immigratie-, anti-vluchtelingen- en anti-moslimbeleidsagenda van de populisten werden nog steeds omarmd door enkele reguliere politieke partijen in verschillende EUlanden, waaronder Duitsland).

De Oostenrijkse autoriteiten kampen ook met grote problemen om de grote hoeveelheid van nieuwe asielzoeker te huisvesten, zodat migranten in tenten moeten leven⁶ :

"The white tents that Austria is using to house asylum seekers in a handful of towns have drawn rebuke from refugees' defenders and critics alike, while stirring memories of the 2015 migrant crisis.

Arrivals in the Alpine EU nation are increasing -- but unlike seven years ago, it's due in part to stricter border controls implemented by the conservative-led government.

Now that federal shelters are full, authorities have erected 40 tents, each housing up to eight people, at three points near Austria's border with Germany and two others near Slovenia.

That move has sparked fear, political positioning and accusations of inhumane treatment.

Tens of thousands of people sought asylum in Austria, a country of nine million, in 2015 with images like packed train stations leading to a surge in popularity of anti-immigration politicians.

At present, Austria has tripled capacity this year to host 8,000 people in government housing but all beds have been taken, authorities noted, making it necessary to set up tents.

"These are short-time emergency measures to increase our capacities on a day-to-day basis," Thomas Fussenegger, a spokesman for the federal agency in charge, told AFP.

'Inhumane'

(...)

The appearance of the tents since mid-October has provoked strong, mostly critical reactions in Austria.

Prominent refugee support groups published an open letter to the government last week urging authorities to work together better on asylum seeker housing.

"Refugees in Austria are having to live in tents again. Nobody wants that and this inhumane accommodation is absolutely avoidable," they said.

A 19-year-old from Syria, Khaled, told Die Presse daily in the small town of Sankt Georgen im Attergau in western Austria: "It is cold at night... We are freezing here."

(Vrije vertaling : De witte tenten die Oostenrijk gebruikt om asielzoekers in een handvol steden te huisvesten, hebben zowel door verdedigers als critici van vluchtelingen berispt, terwijl ze herinneringen oproepen aan de migrantencrisis van 2015.

Het aantal aankomsten in het Alpenland van de EU neemt toe, maar in tegenstelling tot zeven jaar geleden is dit deels te danken aan strengere grenscontroles door de conservatief geleide regering.

Nu de federale opvangcentra vol zijn, hebben de autoriteiten 40 tenten opgezet, elk met plaats voor maximaal acht personen, op drie punten nabij de Oostenrijkse grens met Duitsland en twee andere in de buurt van Slovenië.

Die stap heeft geleid tot angst, politieke positionering en beschuldigingen van onmenselijke behandeling.

Tienduizenden mensen zochten asiel in Oostenrijk, een land met negen miljoen inwoners, in 2015 met afbeeldingen van overvolle treinstations die leidden tot een enorme populariteit van anti-immigratiepolitici.

Op dit moment heeft Oostenrijk dit jaar de capaciteit verdrievoudigd om 8.000 mensen in overheidswoningen te huisvesten, maar alle bedden zijn bezet, merkten de autoriteiten op, waardoor het nodig was tenten op te zetten.

"Dit zijn noodmaatregelen van korte duur om onze dagelijkse capaciteit te vergroten", vertelde Thomas Fussenegger, een woordvoerder van het verantwoordelijke federale agentschap, aan AFP.

'Onmenselijk'

(...)

Het verschijnen van de tenten sinds half oktober lokt in Oostenrijk heftige, veelal kritische reacties uit.

Prominente steungroepen voor vluchtelingen publiceerden vorige week een open brief aan de regering waarin ze er bij de autoriteiten op aandrongen beter samen te werken op het gebied van huisvesting voor asielzoekers.

"Vluchtelingen in Oostenrijk moeten weer in tenten leven. Niemand wil dat en deze onmenselijke accommodatie is absoluut te vermijden", zeiden ze.

Een 19-jarige uit Syrië, Khaled, vertelde dagelijks aan Die Presse in het kleine stadje Sankt Georgen im Attergau in het westen van Oostenrijk: "Het is koud 's nachts... We hebben het hier ijskoud."

Wij lezen in een recent artikel van 6 januari 20237 :

"Austria has registered some 100,000 non-Ukrainian refugees in 2022. With housing overwhelmed, the government was forced to resort to providing tents to refugees.

The increasing number of asylum seekers is "a huge challenge for the integration structures, which are certainly at their limits", Raab, a conservative, told APA in an interview.

"We finally need a common European asylum system with effective external border protection," she stressed. Currently, Sweden holds the rotating EU presidency and has ruled out a "pact" on migration during its tenure.

"It is not acceptable that refugees can choose their destination countries and that currently, Austria is the main burden," she stressed. The fact that Austria, along with a few other countries, has one of the highest numbers of asylum applications in Europe is "neither fair nor right."

(Vrije vertaling : Oostenrijk heeft in 2022 zo'n 100.000 niet-Oekraïense vluchtelingen geregistreerd. Omdat de huisvesting overvol was, moest de regering haar toevlucht nemen tot het verstrekken van tenten aan vluchtelingen.

Het toenemende aantal asielzoekers is "een enorme uitdaging voor de integratiestructuren, die zeker aan hun grenzen zitten", vertelde Raab, een conservatief, in een interview aan APA.

"We hebben eindelijk een gemeenschappelijk Europees asielstelsel nodig met effectieve bescherming van de buitengrenzen", benadrukte ze. Momenteel bekleedt Zweden het roterende EU-voorzitterschap en heeft het tijdens zijn ambtstermijn een "migratiepact" uitgesloten.

"Het is onaanvaardbaar dat vluchtelingen hun land van bestemming kunnen kiezen en dat Oostenrijk momenteel de grootste last is", benadrukte ze. Het feit dat Oostenrijk, samen met enkele andere landen, een van de hoogste aantallen asielaanvragen in Europa heeft, is "noch eerlijk noch juist".

Om deze redenen is het daarom duidelijk dat het huidige Oostenrijkse asielbeleid steeds restrictiever en strenger wordt en minder gunstig voor migranten, die worden gediscrimineerd en steeds minder goed geïntegreerd zijn. Verwerende partij meent dan ook dat een terugkeer naar Oostenrijk hem zal blootstellen aan mogelijke onmenselijke of vernederende behandelingen, die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij meent bijgevolg dat verwerende partij, o.a., haar zorgvuldigheidsplicht duidelijk schendt, maar ook de verplichting om met alle elementen van het dossier rekening te houden alvorens het nemen van een beslissing, in het bijzonder in geval van mogelijke schending van de grondrechten van de betrokkene, aangezien zij geen grondige en actuele analyse heeft verricht van de situatie van asielzoekers in Oostenrijk."

Na een uitgebreide theoretische toelichting wijst verzoeker erop dat de gemachtigde ertoe gehouden is een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek te doen van de situatie in Oostenrijk. Verzoeker wijst erop dat veel verenigingen hun bezorgdheid hebben geuit over de verharding van het Oostenrijks beleid, vooral wat betreft de integratie van migranten. Hij citeert uit een artikel van Amnesty International van 2018 waaruit onder meer blijkt dat taallessen voor asielzoekers werden afgeschaft en dat men de omstandigheden ongemakkelijk, onvriendelijk en vijandig maakt in de hoop dat vreemdelingen zullen verdwijnen. Er is ook een getuigenis van een Afghaanse asielzoeker in Oostenrijk die stelt dat politie-invallen zijn toegenomen en hun houding aanstootgevend en respectloos is geworden. Ook in de Franse krant Le Figaro en door het UNHCR in 2018 werd bezorgdheid geuit. UNHCR heeft het over wetsvoorstellen waarin wordt voorgesteld het geld en elektronische apparaten van verzoekers om internationale bescherming in beslag te nemen, alsook een langere wachttijd voor vluchtelingen om het Oostenrijks staatsburgerschap te kunnen aanvragen. Door Caritas Oostenrijk werd in mei 2019 gepleit voor maatregelen tegen de stijging van racistische en xenofobe uitlatingen. Verzoeker citeert eveneens uit een rapport van Human Rights Watch van 2019 waaruit eveneens een scherper antimigrantenbeleid blijkt.

Verder haalt verzoeker aan dat Oostenrijk ook problemen heeft wat betreft opvang zodat een deel van de migranten in tenten moeten leven. Hij staft dit met persartikelen van 25 oktober 2022 en 6 maart 2023. Concluderend stelt verzoeker dat het duidelijk is dat het Oostenrijks asielbeleid steeds restrictiever en strenger wordt en migranten worden gediscrimineerd en steeds minder goed geïntegreerd zijn. Hieruit leidt verzoeker af dat een overdracht naar Oostenrijk hem zal blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijkomend meent verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu de gemachtigde geen grondige en actuele analyse heeft verricht van de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden

die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanvoert die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. Hij gaat enkel in op de algemene situatie voor vreemdelingen of verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk en is van oordeel dat om verschillende redenen elke verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat de gemachtigde in casu geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk.

De Raad kan dit niet volgen aangezien de gemachtigde een analyse heeft gemaakt van een recent AIDA-rapport over Oostenrijk, update op 25 april 2022 en ook over de algemene situatie heeft gemotiveerd als volgt:

“De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database “ (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update”, laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 56).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic Care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiele ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.88)

Er wordt daarenboven in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale

bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde met de specifieke situatie van Dublinterugkeerders op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden en hierover ook op afdoende wijze heeft gemotiveerd. Het AIDA-rapport betreft immers een recente en betrouwbare bron, die specifiek ingaat op de situatie van Dublinterugkeerders en uit dit rapport, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker in geval van overdracht als Dublinterugkeerder toegang zal hebben tot de asielprocedure en toegang tot opvang. Verzoeker heeft immers volgens de EURODAC-resultaten een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk ingediend op 4 augustus 2022 en is vervolgens doorgereisd naar België. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2022. Verzoeker heeft dus in elk geval Oostenrijk nog niet meer dan twee jaar verlaten. Verder stelt het rapport op vlak van opvang inderdaad uitdrukkelijk *“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system.”*

Ook al kan opvang in tenten, waarop de Oostenrijkse autoriteiten zich hebben moeten beroepen volgens de informatie van verzoeker, in bepaalde extreme weersomstandigheden mensonwaardig zijn, blijkt niet dat dit voor Dublinterugkeerders ook aan de orde zou zijn.

Waar verzoeker herhaaldelijk wijst op een verharding van het Oostenrijks beleid inzake integratie van migranten, zoals het feit dat taallessen enkel worden voorbehouden voor vreemdelingen die reeds een status hebben en niet tijdens de asielprocedure en het feit dat er een langere wachttijd om het Oostenrijks staatsburgerschap te verkrijgen werd aangekondigd, kunnen deze elementen bezwaarlijk beschouwd worden als een vorm van foltering of mensonwaardige of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Immers, blijkens de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld de arresten ‘AME t. Nederland’ van 5 februari 2015 en ‘AS t. Zwitserland’ van 30 juni 2015, wordt een minimum aan hardheid vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten.

Waar verzoeker wijst op een stijging van racistische en xenofobe uitlatingen, onder meer op sociale media en door politici, en opnieuw terugkomt op een strengere, restrictievere en minder gunstige situatie voor migranten, kan de Raad enkel vaststellen dat geen enkele lidstaat vrij is van racisme of xenofobie en het een algemeen bekend fenomeen is dat in de gehele Unie een verstrenging van het vreemdelingenbeleid aan de orde is, evenals in België. De hardere lijn in vele lidstaten blijkt eveneens uit een van de citaten die verzoeker zelf aanhaalt. Verzoeker toont evenwel met de citaten niet aan dat dit in Oostenrijk dermate proporties aanneemt dat veralgemeend moet gesproken worden van een reëel risico op foltering of mensonwaardige of vernederende behandeling voor Dublinterugkeerders dermate dat dit zich verzet tegen een overdracht aan dit land.

De Raad is evenwel attent voor het aanhalen van hard politieoptreden (hetgeen overheidsoptreden uitmaakt) ten aanzien van migranten, doch moet vaststellen dat uit de informatie van verzoeker, zijnde een enkele getuigenis in die zin, wederom niet blijkt dat dit een veralgemeend fenomeen is dat dermate proporties aanneemt dat moet aangenomen worden dat er een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest blijkt niet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet ingaat op de opgeworpen schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 3, 17 en 22 van de Dublin III-verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Bovendien heeft artikel 22 van de Dublin III-verordening betrekking op de beantwoording van een “overnameverzoek”, terwijl thans deze bepaling niet aan de orde is aangezien het dossier betrekking heeft op “terugname”, grotendeels geregeld in deel III van de verordening.

Het middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES